

Előszó

Be kell vallanom, tanárként kevés szebb pillanatot tudnék mondani, mint amikor a hallgatóinkat látom, amint elindulnak egy bonyolult, olykor veszélyes, de minden szegletében gyönyörű világ felé, amit tudománynak szokás nevezni. Jómagam, aki már igen hosszú szakaszt magam mögött tudhatok minden élők útján, már tudom, ez az út talán soha nem is ér véget. Sőt, talán még azt is mondhatnánk: szerencsére soha nem ér véget. Szinte mindegy, ki hol tart ezen az úton, de jó arra gondolni, hogy útitársak vagyunk.

Folyvást tanulunk, és akármennyi időt is töltöttünk már el a tudomány világában, mindig érdemes nyitott szemmel figyelni, milyen új módszerek segíthetik a szerencsés esetben valóban élethosszig tartó tanulást. S hogy mást ne mondjunk, ott van a múlt mélységes kútjánál is sokkal mélyebb emberi lélek, amely alighanem örök témát ad mindenkinek, aki a tanulmányozására adja a fejét. De bárcsak a lélek volna az egyetlen terület, amelyet nap mint nap fel kell fedoznünk! Ott van a politika világa is, amely a mindennapjainkat akkor is ellenállhatatlan erővel befolyásolja, ha nem szeretnénk. Szeretném remélni, hogy a legrosszabb napokon ott van az irodalom is, az örök menedék, s ahhoz, hogy ide bebocsátást nyerjünk, elegendő leülni egy kényelmes fotelbe, kinyitni azt a csodálatos valamit, amelyet neveztek már tekercsnek, kódexnek, írtak már papiruszra, pergamenre, papírra, és amelyet talán még ma is milliók nyitnak ki egy adott pillanatban. Szóval egy bögre kávé a fotel mellett a földön, a kezünkben pedig egy könyv – leírhatnánk-e jobban bármi más módon az idillt?

És hát azért a helyzetnek van nem ennyire idilli oldala is, hiszen, ha egyetem, akkor tudomány; ha tudomány, akkor OTDK; ha OTDK, akkor pontok a doktori felvételin, no meg pontok a Pázmánynak a különféle rangsorokban. Jól tudom, ez tényleg nem maga az idill, hanem kemény munka, a megmérettetés fáradalmai – és még sorolhatnánk. Lehet, hogy az idill a világban abban a pillanatban szenvedett először súlyos károkat, amikor ama bizonyos kertben a kígyó feltette a kérdést, hogy tényleg tilos-e enni a kert fáiról. Azóta minden sokkal nehezebb, de szerencsére vannak kifejezetten könnyű pillanatok is. E sorok írójának például most is egy ilyen örömteli pillanat részese, amikor gratulálhat fiatal szerzőinknek abban a reményben, hogy mindez csak a kezdet – nekik is és a Pázmánynak is.

Dr. Kőszeghy Miklós
tudományos és kutatási dékánhelyettes
PPKE BTK